

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

EENIGE INDRUKKEN

MEDEGEDRAGEN VAN HET STRAFRECHTS- EN GEVANGENISCONGRES VAN BERLIJN 1935.

Sedert 1872 vergadert regelmatig in een der hoofdsteden van Europa of Amerika het Internationaal Penitentiair Congres.

Tot vóór den wereldoorlog was dit Congres hoofdzakelijk een bijeenkomst van technici van de strafuitvoering, die zich weinig bekommerde nopens de theorie van de straf. Doch, langzamerhand, maar vooral onder den invloed van de immer groeiende belangstelling der juristen, kwamen vraagstukken van strafrecht op het programma der congressen voor. Deze kentering is dan ook met het laatste congres officieel geworden en dit congres draagt voortaan den titel van strafrecht- en gevangeniscongres. Dit congres, in Berlijn geopend op 18 Oogst 1935, heeft op bijzondere wijze de belangstelling van het groote publiek gaande gemaakt.

Reeds voor de opening bestond de indruk in breede kringen, dat de Deutsche regeering met opzet dit congres had samengeroepen om hare strafpolitiek te doen bekrachtigen en goedkeuren. Zulks is echter niet waar. Berlijn werd uitverkozen in 1930, onder het democratische regiem.

Gedurende de zittingen heeft de groote pers allerlei tegenstrijdige en sensationele berichten verspreid, die zeer dikwijls met de waarheid niet veel gemeens hadden. Het komt mij dan ook gewenscht voor de algemeene lijnen van dit congres en zijne beteekenis nader te omschrijven en in het kort de

draagkracht van de verscheidene moties te onderlijnen.

Eerst en vooral dient een oprechte hulde gebracht te worden aan de voortreffelijke inrichting. De zittingen der afdeelingen werden gehouden in de zalen van den ouden Reichstag, terwijl de algemeene vergaderingen plaats grepen in het Kroll Oper, dat thans nog steeds de vergaderplaats is van de Duitse volksvertegenwoordiging.

* * *

De geheele organisatie was tot in de puntjes verzorgd en niets werd achterwege gelaten om den arbeid te vergemakkelijken en de vrije oogenblikken nuttig en aangenaam te laten doorbrengen. Daarbij dient opgemerkt, dat aan de leden van het congres de grootste vrijheid werd gelaten om hunne meening te uiten en hunne stellingen te verdedigen, zelfs indien deze niet altijd aangenaam moesten klinken in de ooren van de gastheeren.

Op geen enkel oogenblik (wat men er ook in sommige bladen over geschreven heeft) werd op de vreemde afgevaardigden eenige drukking uitgeoefend om hunne wijze van stemmen te beïnvloeden. Dit beduidt nochtans niet, dat de gestemde moties mogen worden aangezien als de trouwe weergave van de meeningen en opvattingen der Congressisten in het algemeen; wel integendeel.

De Duitse vertegenwoordiging heeft op de stemmingen een ontzaglijken invloed uitgeoefend en

het is zeker dat hetzelfde congres, in een ander land gehouden, tot andere besluiten zou zijn gekomen.

In alle landen oefent trouwens de plaatselijke delegatie een zeer grooten invloed uit, doch in Duitschland was dit op zeer systematische wijze georganiseerd, zoodat die drukking tot een maximum werd opgedreven.

Vooreerst waren de Duitschers veel talrijker dan de buitenlandsche deelnemers. Daarenboven pastten zij het Führerprincipe zeer doelbewust toe.

Inderdaad, dagelijks werden de Deutsche congressisten uitgenoodigd op een bijzondere vergadering, waar, naar alle waarschijnlijkheid, hunne houding werd voorgeschreven. Het was trouwens wel te merken bij de besprekingen in de afdelingen, dat allen volgens een gegeven woord handelden en dat alle redevoeringen in dienst stonden van een zelfde leidende gedachte.

Men mag zich dan ook afvragen welke de betekenis is van een congres, waarvan de bijzonderste delegatie geen vrijheid van denken meer bezat. Onze opvatting van de internationale wetenschappelijke samenwerking wijkt daarvan al te veel af, opdat wij niet onaangenaam zouden getroffen zijn door een dergelijk optreden. Het is in alle geval zeker, dat de verschillende stroomingen, die in een vrij Duitschland zouden bestaan, te Berlijn niet tot uiting kwamen.

Of deze werkwijze op de internationale strafrechtswetenschap een blijvenden invloed heeft uitgeoefend, valt erg te betwijfelen.

Immers, dergelijke collectieve drukingsmaneuvers overtuigen niemand. Doch zij hebben onbetwistbaar ingewerkt op de formuleering der wenschen, die in een congres bij wijze van transactie tusschen verscheidene uiterste stellingen tot stand komen.

Het spreekt van zelf dat de partij, die met de sterkst aaneengesloten gelederen hare meeningen verdedigt, op de opstelling der moties den zwaarsten druk zal uitoefenen en het leeuwenaandeel der toegevingen zal bekomen.

Voor verscheidene vraagstukken waren de afgevaardigden van het buitenland dan ook vooral bekommerd om een kleurlooze en nietszeggende motie te doen doorgaan en aldus te vermijden dat een reactionnaire stelling later tegen hen in eigen land zou worden uitgespeeld. Alleen de vraagstukken, die geheel los stonden van de nieuwe gedachtenstroomingen in Duitschland, konden meer onbevangen worden behandeld.

* * *

Het congres was in de tweede plaats een gelegenheid voor de Deutsche leidende personaliteiten om hunne groote politieke en juridische leerstellingen

tegenover een uitgelezen publiek uiteen te zetten en te verdedigen.

Het is aan menigeen opgevallen, dat meest alle Duitschers zeer bezorgd zijn over wat men van hen in het buitenland denkt. Zij beklagen er zich dikwijls over, dat het buitenland door een weinig gewetensvolle pers op zeer tendentieuze wijze wordt voorgeleed.

Men wilde dan ook deze gelegenheid niet laten voorbijgaan om eens en voor goed den bezoeker te overtuigen, dat het nieuwe regiem niet het oordeel verdient dat schijnbaar door velen er over werd geveld.

Het is een oude traditie, dat bij de algemeene vergaderingen van de penitentiaire congressen vooraanstaande staatslieden het woord nemen om enkele gezichtspunten van hun regeeringsprogramma met betrekking tot misdaad en straf nader toe te lichten.

De inrichters hebben van deze bestaande traditie dankbaar gebruik gemaakt om in een reeks uiterst belangrijke spreekbeurten de hoofdstellingen van het nationaal-socialisme te verdedigen.

Kwamen aldus opvolgenlijk aan het woord: de Reichsminister van Justitie, Dr. Gürtner; de Staatssecretaris van Justitie, Dr. Freisler; Reichsminister Dr. Hans Frank, en ten slotte Reichsminister Dr. Goebbels.

Het is natuurlijk niet mogelijk in het kort bestek van deze uiteenzetting een algemeen overzicht te geven van deze redevoeringen. Doch de voordrachten van Gürtner en Freisler hebben ongetwijfeld een diepen indruk gemaakt, vooral door de technische vaardigheid en de objectiviteit waarmede de nieuwe grondbeginselen van het Deutsche strafrecht werden uiteengezet. Zoo werd door Dr. Gürtner de afschaffing van het oude principieel: « nullum crimen sine prævía lege penale » op zeer behendige wijze verdedigd.

Ook de verhooging van strengheid bij de strafuitvoering werd geschraagd op argumenten, die minstens bij de juristen, zoo niet bij de criminalisten in het algemeen en bij de penitentiaire administratie in het bijzonder, een gewlssen indruk moeten uitoefenen.

De twee eerste redevoeringen hebben dan ook op een groot aantal congressisten een zeer gunstigen indruk gemaakt. De derde voordracht van Minister Frank, die zich meer op algemeen politiek terrein bewoog, heeft daarentegen velen ontstemd, terwijl de redevoering van Dr. Goebbels zeer behendig, doch niet overtuigend klonk.

In alle geval hebben de leiders van het congres toch dit bereikt, dat velen den indruk hebben weggedragen dat het nieuwe strafrecht in Duitschland op technisch gebied niet te versmaden is, zelfs al moet men er de beginselen van verwerpen.

Alleen komt het mij voor, dat het programma van het Derde Reich sterk demagogisch getint is. Het is zeker dat vele van de groote beginselen van het nieuwe strafrecht aan de massa moeten behagen en beantwoorden aan hare opvattingen nopens schuld en boete.

Een van de hoofdstellingen van het nieuwe Duitse strafrecht kan worden samengevat in het oude Vlaamsche spreekwoord: « Wie niet leeren wil moet voelen ». De vraag is echter of zuivere vergelding en tuchting ooit iemand geleerd hebben.

De nationaal-socialisten hebben met een breed gebaar alle nieuwigheden van de hand gewezen, die zoowat overal door de geleerden werden voorgesteld. Maar bij die verwerping van deze volksche opvattingen wordt op zeer schrandere wijze naar den opbouw van een organisch geheel getracht.

* * *

In de afdeelingen kwam het regelmatig tot moeilijkheden als de besproken vraagstukken betrekking hadden op de algemeene leerstellingen van het nieuw regiem.

Het was dan ook opvallend, dat de belangstelling der meeste Duitsche deelnemers enkel kon gaande gemaakt worden door deze vragen, die in de lijn stonden van het nieuwe regiem. De andere punten genoten dan ook slechts van een zeer beperkte belangstelling. De aandacht van het congres was daarom weldra samengetrokken op twee vragen, die op zeer bijzondere wijze tot betwisting aanleiding gaven.

De eerste van die vragen had betrekking op de sterilisatie en de castratie. Iedereen zal onmiddellijk inzien, dat deze vraag nauw in betrekking staat met de politiek van het Derde Reich. Op dit gebied heeft de Duitsche vertegenwoordiging zonder veel moeite hare zienswijze doen aannemen. Het is inderdaad zeker, dat de sterilisatie geene uitvinding is der nationaal-socialisten. Ook in andere landen is zij reeds lange jaren toegepast. Alleen om het principieel der castratie werd tamelijk vinnig gestreden. Van geneeskundig standpunt uit blijft de opportuniteit van dien maatregel zeer betwist. Ten slotte werd over dit punt een transactioneele motie voorgelegd, welke in de afdeeling met algemeenheid van stemmen werd aangenomen, nadat verscheidene principieele tegenstrevers de vergadering hadden verlaten. Ook op de algemeene vergadering verwierf deze motie een belangrijk meerderheid.

Wat echter minder aangenaam aandeed was de wijze, waarop deze stemming door de Duitsche pers werd uitgebuit. Inderdaad, enkele uren nadat de motie was gestemd, kondigden al de dagbladen in blokletters aan, dat de racistische politiek van Duitschland door het congres was goedgekeurd.

Eens te meer hadden de buitenlandsche congres-

sisten den indruk, dat de Duitsche regeering de beslissingen van het congres voor binnenlandsche politieke doeleinden wilde gebruiken.

In de derde afdeeling kwam het meestal daarom tot een geweldige betwisting; het gold hier namelijk de volgende vraag:

« Les méthodes appliquées dans l'exécution
» des peines, dans le but d'éduquer et d'amener les criminels (humanisation intensive, fa-
» veurs étendues, relâchements considérables
» de la coercition dans l'exécution des peines
» par degrés) sont-elles de nature à provoquer
» les effets envisagés et ces tendances sont-elles en général opportunes? »

Om de juiste draagwijdte van deze betwisting duidelijk in te zien, is het noodig er op te wijzen, dat in Duitschland zeer belangrijke proefnemingen op penitentiair gebied door het nieuwe regiem werden afgeschaft.

Het kwam er dus ten slotte op aan deze afschaffing door het congres te doen goedkeuren en de terugkeer tot zuivere vergeldende strengheid te wetten.

Hierbij kwam er openlijke tegenspraak tusschen de deelnemers uit Duitschland en uit eenige andere staten met autoritair regiem enerzijds, en de vertegenwoordigers der andere landen, onder de leiding van Engeland en de Vereenigde Staten.

Niettegenstaande alle inspanningen kwam men ten slotte tot geen beslissing. Op het laatste oogenblik werden de verzoeningsvoorstellen afgewezen en werd gestemd op eene motie door den heer Delierneux voorgedragen en welke geheel in strijd was met de Duitsche stelling.

Op deze motie werd hoofdelijk en per land gestemd.

De voorzitter verklaarde deze motie ten slotte aangenomen met tien staten tegen negen, alhoewel er bij de hoofdelijke stemming een overweldigende meerderheid tegen was, meerderheid welke vooral bestond uit Duitsche deelnemers.

Op het protest van deze meerderheid, die meende dat het reglement verkeerd werd toegepast, werd de moeilijkheid aan het bureel van het congres voorgelegd. Dit laatste sprak zich echter niet uit, zoodat geen motie over deze vraag aan de algemeene vergadering kon worden voorgelegd. Diensvolgens werd beslist, dat de algemeene verslaggever een uitgebreid geschreven verslag zou opmaken, dat in de akten van het congres zou worden opgenomen. Tot eene beslissing kwam het echter niet.

* * *

Na het einde van het congres werden drie afgevaardigden per land uitgenoodigd op een studiereis door de Duitsche gevangenen. Deze reis was een toonbeeld van organisatie. Eens te meer hebben de

Duitsche ambtenaren aangetoond, dat huns gelijke niet bestaat om dergelijke reizen tot in de puntjes in orde te brengen.

De Reichsminister van Justitie en Staatssecretaris Dr. Freisler hebben de gansche reis medegemaakt. Zij stelden zich geheel ter beschikking van de leden van het congres om alle gewenschte inlichtingen te verstrekken en de nieuwe penitentiaire regeling te bespreken.

Niets werd anderzijds achterwege gelaten door de plaatselijke overheden om de vrije uren op aangename wijze aan te vullen. Van deze gelegenheid werd trouwens gebruik gemaakt om aan de congressisten een weinig te laten zien van het stedenschoon en van het schilderachtige Zuid-Duitschland.

Vier gevangenen werden door de congressisten gedurende de studiereis bezocht: Straubing, Ebrach, Bernau en Bautzen.

Het spreekt van zelf, dat de meeste congressisten zich niet blind gestaard hebben op de uitzonderlijke netheid, orde en tucht, die bij deze bezoeken werden ten toongespreid. Niemand zal er aan twijfelen, dat bij de ontvangst van een caravaan vreemde specialisten, die langen tijd op voorhand is aangekondigd, alles in het werk wordt gesteld om een gunstigen indruk te verwekken.

Dat de Duitsche gevangenen er alle dagen niet zoo uitzien als bij deze studiereis, zullen zelfs de plaatselijke bestuurders niet durven te beweren.

Doch anderzijds valt het niet te ontkennen, dat de penitentiaire instellingen geen slechten indruk hebben gemaakt. Inderdaad, de theorie van de wreken-de vergelding blijkt bij de toepassing veel van haar gebreken te verliezen. De Duitsche administratie denkt er blijkbaar niet aan beulenwerk te verrichten. En men mag daarbij niet vergeten, dat het woord tucht in Deutschland altijd iets meer beteekent dan bij ons.

Het was zelfs opvallend, dat in meerdere plaatsen de gedachten van wederopvoeding en verbetering voortleefden zonder nochtans, zooals vroeger, de eerste bekommernis te zijn van het gevangenisbestuur.

Wat mijns inziens de grootste belemmering moet zijn voor de uitwerking van een verbeteringsprogramma, is het feit dat de gevangenen niet rechtstreeks meer afhangen van het Ministerie van Justitie. De hoogere leiding van de penitentiaire instellingen hoort inderdaad bij het Parket Generaal, dat als schakel dient tusschen de plaatselijke bestuurders en de Minister van Justitie.

Niemand zal er over verwonderd zijn, dat de ambtenaren van het Openbaar Ministerie meer denken aan afschrikking en vergelding dan aan verbetering.

Fernand COLLIN,
Hoogleraar te Leuven.

Het recht van te dooden zonder tot schadevergoeding verplicht te zijn.

« Le droit de tuer sans être a réparation ». Onder dezen titel werd, enkele jaren geleden, door L. Namèche in de « Revue des Accidents du Travail », de thesis vooruitgezet in de arresten van het Hof van Verbreking van den 30n Juli en 8n December 1913, op vinnige wijze bestreden en niet zonder succes. Het Hof van Verbreking had beslist dat in zake werkongevallen uitsluitend de wet van 1903 van toepassing was in geval van slagen en verwondingen, die opzettelijk door een werkmán werden toegebracht gedurende het arbeidscontract aan een werkgezel, bij denzelfden werknemer in dienst.

Sindsdien heeft de rechtspraak deze thesis gevolgd (Gent, 3 Juni 1914, Pas. 1914, II, 216; Luik, 14 Juli 1915, Pas. 1916, III, 305; 1919, III, 21; J. P. 1916, 267; Luik, 22 Maart 1923, Pas. 1923, II, 129.)

Door de uitsluiting van de principen nopens de

burgerlijke verantwoordelijkheid van gemeen recht (artikels 1382-1384) werd het slachtoffer dus verplicht zich tevreden te stellen met een forfaitaire vergoeding, die hem door de wet van 1903 werd toegekend, zonder dat het van den dader een integrale schadevergoeding kon eischen. Hierdoor werd de aanstelling als burgerlijke partij van het slachtoffer tegen den dader onontvankelijk voor de boetstraffelijke rechtbank. Deze al te strikte interpretatie van artikel 21 van de wet van 1903 druist regelrecht in tegen alle billijkheid en tegen de klaarblijkende bedoeling van den wetgever. De reactie moest dan ook niet uitblijven. Bij de herziening in 1930 der wet van 1903 werden door Mr. Sinzot en De Schrijver amendementen ingediend om aan deze betwisting een einde te stellen. Door den verslaggever, Mr. Carton, werd zelfs voorgesteld den tekst van artikel 21 als volgt te wijzigen :

« Il n'est né rien dérogé au règles générales de la responsabilité civile lorsque l'accident a été intentionnellement provoqué par le chef d'entreprise ou par l'ouvrier (Ann. parlem. 1930, p. 263). Ongelukkig echter werd het amendement Sinzot in eerste lezing aangenomen, doch bij de 2e lezing, waarschijnlijk door een vergetelheid weg gelaten. Thans is er een gansche ommekeer in de rechtspraak gekomen door het arrest van het Hof van Verbreking, dd. 23 Mei 1935, waarin de thesis van L. Namèche en Prokureur Generaal Leclercq wordt aangenomen en afgebroken met de rechtspraak die sinds de arresten van 30 Juni en 8 December 1913 (Pas. 1913, I, 365 en 1914, I, 23) eensluidend gevolgd werd.

Dit arrest beslist, dat de uitzonderingswetgeving betreffende de werkongevallen de algemeene principes nopens de burgerlijke verantwoordelijkheid van gemeen recht in zake misdaden en delikten niet heeft afgeschaft. Diensvolgens kan de dader van een aanranding gepleegd op een werkgezel, zich niet meer verschuilen achter de wet van 1903 en inroepen, dat deze *uitsluitelijk* toepasselijk is om op deze wijze te ontsnappen aan de integrale schadevergoeding. Dit arrest zal bij de rechtsleer in het

algemeen gunstig onthaald worden. Het is vooral gesteund op de voorbereidende werken der wet en op eene breedere interpretatie van den wettekst (artikel 21). Deze ommekeer in de rechtspraak is vooral merkwaardig daar dus bijna onafgebroken, 20 jaar, de rechtbanken de tegenovergestelde thesis aanvaarden, niettegenstaande de doorslaande bewijsvoering van prokureur-generaal Leclecq en de argumenten, die door de verschillende auteurs tegen deze juridisch onhoudbare stelling worden aangevoerd.

Deze stelling van L. Namèche, waarbij de algemeene principes nopens de burgerlijke verantwoordelijkheid (1382-1384) van kracht blijven wanneer het gaat over *opzettelijk* gepleegde wandaden en waarbij de uitzonderlijke wetgeving van 1903 strikt beperkt blijft op de gevallen die uitdrukkelijk voorzien werden, bij uitsluiting dus van misdaden en wanbedrijven, werd thans door het Hof van Verbreking bepaald aanvaard. Het is een gelukkige wending die het Hof van Verbreking heeft ingeluid.

De wensch van L. Namèche: Het woord is aan het Hof van Verbreking», is in vervulling gegaan.
W. B.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE GENT

4e Kamer. — 4 April 1935.

Voorzitter: Mr. Minnens.

Raadsheeren: MM. Verhulst en Smetrijns.
Pleiters: Mters Edg. Van Dessel en Ach. Van Mieghem.

STRAFRECHT. — SLAGEN EN VERWONDINGEN. — VERWEER TEGEN AANVAL OP DIER. — GEEN VERSCHOONBAARHEID. — ART. 411 S. W. NIET TOEPASSELIJK.

Slagen en verwondingen zijn alleenlijk verschoonbaar wanneer zij uitgelokt werden door zware geweld-daden tegen personen; een aanvaldaad op een dier, geen gewelddaad uitmakend op personen, maakt art. 411 S. W. niet toepasselijk.

De Gieter t/ De Trift.

I. Op strafgebied:

Overwegende dat de feiten der telastlegging bij het bestreden vonnis te recht als bewezen werden aangenomen ten laste van beide betichten;

Overwegende dat de eerste betichte te vergeefs voor het Hof de omstandigheid inroept dat de burgerlijke partij De Trift de eerste aanvaldaad heeft gesteld tegen dewelke hij zich heeft verweerd, om te beweren dat de feiten hem ten laste gelegd als verschoonbaar moeten aanzien worden;

Overwegende dat, ingevolge art. 411 S. W. B. de

verwondingen en slagen alleenlijk verschoonbaar zijn wanneer zij uitgelokt worden door zware geweld-daden tegen personen;

Dat, in het huidig geval, de ingeroepene aanvaldaad bestaande enkelijk in het feit dat de Burgerlijke Partij naar den kop van het paard van betichte gesprongen is en dit bij den toom genomen heeft, geen gewelddaad uitmaakt tegen personen;

Dat dus artikel 411 S. W. B. niet toepasselijk is;

Overwegende dat de toegepaste straf rechtmatig is en dient behouden te worden;

Overwegende dat de omstandigheden door beide betichten als verzachtende ingeroepen om vermindering van straf te bekomen, reeds door den eersten rechter bij de toemeting der straf, in aanmerking werden genomen, en geen verdere vermindering verrechtvaardigen.

(het overige zonder belang.)

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

5de Kamer. — 6 Juni 1935.

Voorzitter: Mr. Eyben, eenig rechter.

O. M.: Mr. Liard.

Pl.: Mrs. Van den Bril t/ De Baeck.

I. GEMEENTEWET. — VORDERING INGELEID DOOR GEMEENTE. — MACHTIGING DOOR GEMEENTERAAD ZONDER AANDUIDING VAN

VERWEERDER. — GELDIGHED VAN BEPAALDE MACHTING NA INLEIDING DER ZAAK.
 II. BESTRATINGSWERKEN. — BELASTING GE-
 LIJK AAN DEN KOSTPRIJS. — EISCHBAARHEID
 TEGENOVER ACHTEREENVOLGENDE EIGENAARS,
 BEZITTERS OF VRUCHTGEBRUIKERS. —
 GELDIGHED. — GEEN ZAKELIJK RECHT. —
 ONRECHTSTREEKSCH BELASTING.
 III. UITVOERING VAN BESTRATINGSWERKEN.
 — GEEN INBEZITNAME VAN DEN GROND.

- I. — *De machtiging om in rechte te staan door den Gemeenteraad aan het College van Burgemeester en Schepenen verleend zonder bepaalde aanduiding van verweerder is geldig bij bekrachtiging dezer machtiging na inleiding der zaak. Het verbod aan de Gemeente opgelegd om in rechte op te treden zonder machtiging van den Gemeenteraad bestaat slechts in haar belang. De nietigheid voortspruitende uit het gemis aan deze machtiging is slechts betrekkelijk en kan enkel door de Gemeente ingeroepen worden (1).*
- II. — *De bepaling van het Gemeentereglement dat de taken evenredig aan den kostprijs der bestratingswerken en ten laste van de bezitters der eigendommen-eigenaars of vruchtgebruikers-zijn, is geldig. Dergelijke taken zijn onrechtstreeksche belastingen (2).*
- III. — *De uitvoering van bestratingswerken door de Gemeente brengt geene inbezitname van den grond mede (3).*

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;
 Gezien de stukken van het geding;

Aangezien de Gemeente Schooten vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen, van genoemden Bayens-Eliaerts de betaling vraagt van zekere sommen ten titel van belasting en die naar aanleiding van zekere op verweerders eigendom uitgevoerde bestratingswerken verschuldigd zouden zijn;

Aangezien bij besluit van den Gemeenteraad van 22 Maart 1934 het College van Burgemeester en Schepenen machtiging verleend werd, om voor de bevoegde rechtsmacht de inning te eischen der sommen ten bovengemelden titel door verschillende boord-eigenaars verschuldigd, maar dat zulkdanige machtiging in zooverre zij verweerder betrof, slechts bij gemeentebesluit van 21 Januari 1935 aan het College verleend werd;

Aangezien ten onrechte verweerder hieruit een nietigheid der vordering meent te mogen afleiden; dat inderdaad de noodzakelijkheid van een machtiging een beschermingsmaatregel uitmaakt dewelke ten bate en in het belang der zedelijke personen van den aard van aanlegster genomen wordt, dat het gebrek aan deze machtiging uitsluitelijk door haar mag ingeroepen worden en dat de nietigheid uit dit gebrek voortspruitende slechts betrekkelijk is en door nadere bekrachtiging weggenomen kan worden, hetgeen ter zake het geval is;

Aangezien de betwiste belasting ingericht werd door Besluit van den Gemeenteraad van 28 December 1923, goedgekeurd bij K. B. van 19 Maart 1924; dat het register der beraadslagingen van het Schepencollege in uitvoering van het K. B. van 12 November 1849 gehouden, alsmede het onder de stukken van

het geding berustende biljet, den volledigen tekst van het reglement inhoudende genoegzaam uitwijzen dat in strijd met verweerders bewering, bewuste beslissing in de gemeente bij middel van uitroepingen en aanplakkingen afgekondigd werd naar eisch der wet;

Aangezien door bewust besluit duidelijk bepaald wordt dat de belastingen tegen de bezitters der eigendommen eischbaar zijn, namelijk tegen de eigenaars of vruchtgebruikers, dat de opwerping van verweerder als zou de schuldenaar der belasting niet stipt aangeduid worden ter zake allen grond mist, dewijl verweerder den vollen eigendom bezit en als zulk gehouden wordt;

Aangezien door Art. 7 van het Besluit beschikt wordt dat de belastingen « voor 't geheel verschuldigd zijn door dezen en door degenen op wien de eigendommen zouden overgaan vóór de belastingen voldaan zijn »;

Aangezien uit deze beschikkingen blijkt dat de ingerichte belasting geen zakelijk recht ten bate van de Gemeente en ten laste van den betrokken eigendom doet ontstaan maar wel eene schuldvordering ten laste van den bezitter persoonlijk dewelke onderhavige verplichting op al zijne roerende en onroerende goederen krachtens het algemeen rechtsprincipe van Art. 7 der wet van 16 December 1851 moet volbrengen;

Dat er derhalve geen spraak kan zijn zooals verweerder het beweert, van een voorrecht waarvan het bestaan slechts door de wet mocht ingesteld worden;

Aangezien verder dient onderzocht of de geëschte taks eene rechtstreeksche of onrechtstreeksche belasting uitmaakt en of ook de pleegvormen der inning nageleefd werden;

Aangezien in den regel « une imposition pour être rangée au nombre des contributions directes ne doit pas seulement être prélevée directement sur le citoyen qui en supportera la charge, mais de plus saisir périodiquement une portion de son revenu, s'appliquer à une situation durable, permanente, être portée au rôle et se régler par exercice ». Verbrekingshof 10 Januari 1878. Pas. 1878-1-74);

Aangezien de alzoo omschreven kenmerken der rechtstreeksche belastingen in hun geheel aan de betrokkene taks vreemd zijn, dewelke omwille van een toevallige en vergankelijke gebeurtenis eischbaar is, zijnde het uitvoeren van bestratingswerken;

Aangezien deze taks dan ook een onrechtstreeksche belasting uitmaakt en volgens de gepaste rechtspleging gevorderd werd;

Aangezien deze belasting evenmin eene belasting op het inkomen daartelt en dat er niet verder dient gewezen op de niet toepasselijkheid ter zake van het door verweerder ingeroepen K. B. van 8 Januari 1926;

Aangezien derhalve de door verweerder opgeworpen middelen niet mogen weerhouden worden en dat de eisch gegrond is;

Aangezien wat het gevorderd bedrag betreft verweerder geen bezwaar doet gelden tegen de omstandige afrekening hem door aanlegster overgemaakt; dat deze derhalve dient aangenomen.

Over den tegeneisch:

Aangezien verweerder bij middel van tegeneisch het bezit terugvordert van een strook grond van 420 M2 oppervlakte waarvan zich aanlegster ten gevolge der bestratingswerken het bezit zou toegeëigend hebben;

Aangezien het van principieel is dat het de gemeente toebehoort krachtens hare politierechten alle bestratingswerken uit te voeren op alle op haar grondgebied bestaande straten, straatjes of doorgangen en dat de loutere uitvoering van zulkdanige bestratingswerken de in bezitname van den grond niet medesleept. (Marcotty, *De la Voirie publique par terre*. Uitgave 1930, N° 190 en volg., N° 209).

Aangezien verweerder niet bewijst en zelfs niet aanhaalt dat bedoelde werken uitgevoerd zouden zijn op een gedeelte van zijn eigendom dat tot het algemeen gebruik niet achtergelaten was;

Aangezien derhalve de tegeneisch niet gegrond is.

Om deze redenen, de Rechtbank, gehoord den heer Liard, Substituut Procureur des Konings, in zijn eensluidend advies in openbare zitting gegeven, alle meerdere of tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende, veroordeelt verweerder aan aanlegster te betalen :

En recht doende op den tegeneisch, verklaart deze ongegrond, wijst verweerder ervan af,

Verwijst hem in de kosten;

Nota. — (1) Zie : Verbr. 27 Dec. 1888 *Revue de l'Adm.* 1889 bl. 101. — Beroep Brussel 21 Mei 1919 *Rev. de l'Adm.* 1919 bl. 521. — Valerius, *organisation, Attributions et Responsabilité des Communes* d. 2 art. III *Actions Judiciaires* bl. 296 n. 1. — Dovillé *Commentaire de la Loi communale* art. 148 n. 2154. — Vauthier, *Précis de Droit Administratif* bl. 125, nota 2. — Echter wanneer de Gemeente zich als burgerlijke partij aanstelt, dan onderzoekt de Rechtbank in boetstraffelijke zaken van ambtswege of de Gemeente regelmatig werd gemachtigd. (Valerius, d. II, bl. 297, n. 2. Verbr. 22 Juli 1879. *Pas.* 1879. I, 368, id. 20 Juni 1892. *Pas.* I, 305. — Scheyven, *Des pourvois en cassation*, n. 59).

(2) Verbr. 29 Maart 1878. *Pas.* 1878, I, 199. *Rechtb.* Brussel 31 Mei 1876 *Pas.* 1876-3-263. — Namen 24 Mei 1932. *Belg. Jud.* 1933 kol. 60. — Dendermonde 27 Oct. 1934, *Rechtb.* Weekbl. 1934, kol. 201. — Marcotty, *Voirie publique par terre*, 2de uitg. n. 211. — Giron *Droit Administratif* d. 2 bl. 195.

(3) Antwerpen, 12 December 1885, *Revue de l'Administration* 1886, bl. 293, Marcotty, *Voirie publique par terre*, Nrs 190 en 193.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT zetelend in graad van beroep

10 Juli 1935.

Pleiters : Mters Bosmans (Leuven) en Swennen.

**VERKOOP VAN HUISDIEREN. — KOOPVERNIE-
TIGENDE GEBREKEN. — ACHTEREENVOLGEN-
DE VERKOOPEN. — EISCH VAN TWEEDEN
KOOPER TEGEN EERSTEN KOOPER OMISSO
MEDIO. — ONTVANKELIJKHEID.**

*De tweede koper van een koe, aangetast door een koopvernietigend gebrek (longtering) is onvanke-
lijk om rechtstreeks koopvernietiging te vorderen
tegen den eersten verkoper omissio medio, als ten
minste zijn eisch ingesteld is binnen den termijn
bepaald door de wet van 25 Augustus 1885 (in de*

*K. B. van uitvoering) vanaf de levering gedaan
door dien eersten verkoper.*

Van Fraechem t/ Timmermans.

Gezien het regelmatig voorgebracht vonnis in deze zaak door den heer Vrederechter van het Kanton Sint Truiden verleend, in dato 28 Mei 1935, waarbij de eisch niet ontvankelijk verklaard werd;

Overwegende dat het beroep tegen gemeld vonnis regelmatig is in den vorm en binst den tijd door de wet bepaald ingespannen;

Overwegende dat het door beroepene, oorspronkelijke verweerder, niet betwist wordt, en tevens ook niet kan betwist worden, dat betwiste koe welks door hem, in tegenwoordigheid van den door den heer Vrederechter van het Kanton Leuven, aangestelde deskundige, herkend werd, als zijnde deze door hem verkocht, degelijk van het koopvernietigend gebrek door de wet aangeduid, onder den naam van longtering, aangetast was;

Overwegende dat vooreerst door de Rechtbank dient vastgesteld onder voorbehoud later terug te komen op de opwerping van beroepene, waarbij deze beweert niet in onderhandeling te zijn geweest met beroeper, maar wel met een zekeren Papy Hubert, dat de eisch tegenover beroepene binst de wettelijke termijnen was ingeleid, wijl de koe door dezen aan gemelden Papy geleverd werd, denzelfden dag als deze ze aan beroeper voortverkocht, te weten op 20 April 1935, en de inleidende dagvaarding, alsmede aanvraag, strekkende tot deskundig onderzoek, binst de door art. 3 van het K. B. van 3 September 1885, vastgestelde negen dagen, vanaf den dag der levering, gelijkvormig art. 2 der wet van 25 Augustus 1885, gesteld werden;

Overwegende dat het zonder belang is dat de spoedbestelling waarbij beroepene door den heer Vrederechter van het Kanton Leuven, van den dag en het uur van het deskundig onderzoek verwittigd werd, slechts den 30 April, dus tien dagen na den dag der levering verzonden werd;

Dat geen enkele wetbepaling aan den Vrederechter oplegt deze verplichting te vervullen, op straf van nietigheid, binst den door de wet vastgestelden termijn, om den eisch in te leiden; dat zelfs hadde de Heer Vrederechter zich van deze verplichting onthouden, dit feit nog niet de nietigheid der rechtspleging voor gevolg had, wijl het meermalen gebeurt dat de verkoper kennis heeft der bevolen expertise, op een andere wijze, hetgeen bij voorbeeld, bewezen kan worden door den verkoper aan den heer Vrederechter afgegeven. (P. B. V° vente et échange d'animaux domestiques, n° 451.)

Overwegende dat de daarop volgende rechtspleging regelmatig is, en namelijk het deskundig onderzoek, waartoe er overgegaan werd den 3 Mei 1935, om 2 uur namiddag, ofschoon niet gehouden binnen de negen dagen, van af den dag der levering, dat de wet van 25 Oogst 1885 zelve, in haar art. 4 par. 5, dit geval voorziet en de deskundige aan de er in vermeld verplichting niet is te kort gebleven.

Overwegende dat in die omstandigheden, en voor het geval dat de opwerping van beroepene voor waar gehouden wordt, door de rechtbank nog enkel dient geoordeeld te worden, over de ja, dan niet ontvankelijkheid van den eisch;

Overwegende dat beroepene beweert met beroeper niet gehandeld te hebben, maar wel beweerde koe aan een derden te hebben verkocht, dewelke deze op zijn beurt aan beroeper voortverkocht, en tot het besluit komt dat hij niet door beroeper kon gedaagd worden voor koopvernietigend gebrek, vermits tusschen hem en beroeper geen koop gesloten werd, en dus geen rechtsverband bestaat;

Overwegende dat zelfs in dit geval, de rechtbank van oordeel is in tegenstrijdigheid met de meening van den eersten rechter, dat beroeper optrad als rechthebbende van den verkoper van wien hij bewuste koe zou aangekocht hebben, wijl dat, handelende rechtstreeks tegen beroepene, hij slechts de rechter deed gelden welke op zijn beurt zijnen verkoper tegen den oorspronkelijken verkoper had kunnen inroepen, (art. 1166 B. W. B.) rechten welke iedere voortverkoper aan zijn koper met het verkocht overzet. (P. B. V° Vente d'animaux domestiques, n° 626 en volgende. Burg. Rechtb. Dendermonde, 29 November 1872; Cloes en Bonjean, d. XXI bl. 759, Burg. Rechtb. Brugge, 26 Mei 1873; Belg. Jud. 1873, kol. 1354; Burg. Rechtb. Verviers, 23 Juni 1873; Cloes en Bonjean, d. XXI, bl. 771);

Overwegende dat Rechtsleer en Rechtspraak het eens zijn over deze zienswijze, dat moest het aangenomen worden dat enkel de koper tegen zijn rechtstreekschen verkoper mocht handelen, dit voor gevolg zou kunnen hebben, bij verschillende opeenvolgende verkoopen, den koopvernietigenden eisch tegen dezen oorspronkelijken verkoper te doen mislukken, wegens de vertraging veroorzaakt door een nuttelooze rechtspleging, met dit gevolg, dat de verantwoordelijkheid enkel zou berusten op een voortverkoper;

Overwegende dat in die omstandigheden, hetzij dat beroeper handelde als rechtstreekschen koper van beroepene of als rechthebbende van eenen derden, de eisch, zooals ingeleid, regelmatig is en ontvankelijk;

Overwegende dat de gegrondheid er van niet betwist wordt;

Overwegende dat beroeper door het feit, dat van af den dag van den aankoop, hij in het bezit geweest is der bewuste koe, geen schade heeft geleden en er hem wegens onderhoud van af dien dag, geene vergoeding wordt toegekend, vermits hij onder meer, van de opbrengst er van, in melk en meststoffen, genoten heeft, derwijze dat beroepene enkel den door hem ingebeurden verkoopprijs en de door beroeper gedane onkosten, gehouden zal zijn terug te betalen;

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank, zetelende in hooger beroep, alle andere besluiten verwerpende;

Verklaart het beroep ontvankelijk en gegrond;

Dien ten gevolge;

Het vonnis van den eersten rechter te niet doende,

Verklaart aanleggers eisch ontvankelijk en gegrond;

Bijgevolg verklaart den verkoop, van twintigsten April 1900 vijf en dertig, verbroken;

Zegt dat beroepene de door hem op 20 April 1935, verkochte koe zal gehouden zijn terug te nemen, binnen de vier en twintig uren van de beteekening van tegenwoordig vonnis;

Veroordeelt hem terug te betalen aan beroeper, de som van twee duizend twee honderd frank (fr. 2.200), zijnde de koopprijs, alsmede te betalen de kosten,

zoowel van dit geding, als deze veroorzaakt door de rechtspleging ingespannen voor den heer Vrederechter van het kanton Leuven;

Veroordeelt hem tot de wettelijke intresten op deze sommen.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

24 September 1935.

Voorzitter : Mr. De Cleene.

Rechters : MM. Verschuren en Verbeke.

Referendaris : Mr. L. Thuysbaert.

Pleiters : Mters Orban en Verwilghen.

FAILLISSEMENT. — VERZET TEGEN FAILLIET-VERKLARING. — VERBETERING IN DEN TOESTAND. — VRAAG TOT INTREKKING DER FAILLIETVERKLARING. — BELANG VAN DE SCHULDEISCHERS.

Er wordt algemeen aangenomen dat, om een vonnis van faillietverklaring te doen intrekken, geen enkele omstandigheid mag ingeroepen worden, wanneer deze zich na het vonnis heeft voorgedaan. De Rechtbank heeft niet na te gaan of het faillissement al dan niet strookt met de belangen van de schuldeischers.

L. D. M. t/ V.

Gezien de geregistreeerde dagvaarding van 30 Juli 1935 ;

Aangezien de vraag strekt ten einde: « gedaagde, in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement « N. V. Anc. Etablissements L.D.M. » de aanlegster ontvankelijk te hooren verklaren in het door haar gedane verzet tegen het vonnis van faillietverklaring, door de Rechtbank van Koophandel te St Niklaas bij verstek gewezen, den 23 Juli 1935; diensvolgens, te hooren zeggen voor recht dat dit vonnis hervormd is en aanzien als niet bestaande; gedaagde, qualitate qua, zich te hooren veroordeelen tot de kosten, er in begrepen de kosten van huidig verzet; dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande verzet of beroep en zonder borg »;

Aangezien de aanlegster, tot staving van haar verzet, aanvoert: in de eerste plaats, dat zij hare betalingen niet gestaakt heeft en dat haar krediet niet aan het wankelen gebracht werd; en, in bijkomende orde, dat, in elk geval, het vonnis van faillietverklaring dient ingetrokken te worden omdat de aanlegster, naderhand, haar schuldeischers ofwel uitbetaald, ofwel met hen een vergelijk heeft getroffen;

Aangezien het verzet tot doel hebbende een ten onrechte geveld vonnis te doen intrekken of wijzigen, het past dat de rechter terug opklimme tot den feitelijken toestand op het oogenblik van de uitspraak, zonder zich bij latere gebeurtenissen op te houden (Fredericq, Beginselen van het Belgisch Handelsrecht, deel III, bl. 78 en 79; bl. 59, Nr 1090);

Dat, bij toepassing van dezen regel, door de Rechtsleer eenparig wordt voorgestaan en door de Rechtspraak, op enkele uitzonderingen na, algemeen wordt aangenomen dat, om een vonnis van faillietverklaring te doen intrekken, de gefailleerde, of elk ander belanghebbende, geen enkele omstandigheid mag inroep-

pen die zich na dat vonnis voorgedaan heeft (De Perre, Manuel du Curateur de faillite, 1930, bl. 54, Nr 112; Fredericq, Belg. Handelsrecht, Deel I bl. 78 en 79, Nr 1110; Brunet, Faillite et Banqueroute, bl. 34, Nr 225; bl. 36, Nr 242; Hoei, 26 Oct. 1911, Pas. 1911, III, 389; Bruss. 26 April 1913, J. C. Br. 1913, 420 K. Gent, 18 Oct. en 10 Dec. 1913, J. C. F. 1913, Nrs 4172 en 4200; K. Gent, 10 Nov. 1923, Pas. 1924, III, 117; Ber. Brussel. 21 Jan. 1927, R. P. S. 1927, Nr 2782, bl. 223; Bruss. 23 Oct. 1931, B. J. 1932, 143);

Aangezien gedaagde, ten onrechte, een arrest inroept van het Beroepshof te Gent, in d° 25 Juni 1927 (Pas. 1928, II, 11); dat, immers, het Hof, in bedoeld arrest, na te hebben vastgesteld dat de schuldenaar, na de faillietverklaring, al zijn schuldeischers had uitbetaald, besluit « rekening houdende met de overige feiten en omstandigheden der zaak », dat, in werkelijkheid, er geen staking van betaling geweest was;

Aangezien, ten andere, het Hof van Verbreking, in een arrest dagteekende van 21 Mei 1891, (Pas. I, bl. 155) uitdrukkelijk beslist dat, om te oordeelen of een faillissement dient gehandhaafd te worden, de rechter moet teruggaan tot den dag van het vonnis van faillietverklaring; dat, zoo op dien dag, de faillietverklaarde handelaar werkelijk had ongehouden te betalen, het niets ter zake doet dat hij later zijn schuldeischers heeft uitbetaald of dat, ten gevolge eener overeenkomst met zijn schuldeischers, de staking der betalingen niet meer bestaat; dat, immers, het vonnis van faillietverklaring slechts de officieele vaststelling is van een bestaande feit, te weten: dat een koopman opgehouden heeft te betalen en zijn krediet verloren heeft, en, bijgevolg, in staat van faillissement is (art. 437); dat de Rechtbank, wanneer zij eenmaal dit feit heeft vastgesteld, niet kan beslissen, in strijd met de werkelijkheid, dat deze toestand niet bestond, op grond dat de gefailleerde, na de faillietverklaring, zijn schuldeischers heeft uitbetaald; dat de wettelijke bepalingen aangaande de faillissementen de openbare orde raken, zoodat de faillietverklaring het onafwendbaar gevolg is van een voorafgaandelijk vastgestelden staat van faillissement;

Aangezien de eischeres in verzet vruchteloos gewag maakt van het belang der schuldeischers, daar de rechters niet na te gaan hebben of het faillissement al dan niet strookt met de belangen van de schuldeischers (Fredericq, bl. 58; Fr. Verbr. 21 Juni 1899, D. P. 1899, I, 503; Gent, 25 Nov. 1922, Pas. 1922, II, 165);

Dat zoo de schuldeischers oordeelen dat het voordeelig is de gefailleerde aan het hoofd harer zaken terug te plaatsen, het hun vrij staat het faillissement te beëindigen met een concordaat;

Aangezien de Rechtbank, in het onderhavig geval, slechts te onderzoeken heeft of de N. V. Anciens Etabl. L. D. M., op 23 Juli 1935, datum der faillietverklaring, opgehouden had te betalen en haar krediet geschokt was;

Aangezien het antwoord op deze vraag niet twijfelachtig kan zijn;

Dat het vaststaat, inderdaad, dat vóór de faillietverklaring, vier schuldeischers, voor een gezamenlijk bedrag van fr. 110.423,43 te vergeefs gepoogd hebben een arrest van het Beroepshof te Gent van 10 Juli

1934, met kracht van gewijsde, ten laste van gefailleerde uit te voeren; dat de werkende deurwaarder, ten maatschappelijken zetel, slechts waardelooze voorwerpen heeft kunnen in beslag nemen, van dewelke de afgevaardigde-beheerder dan nog verklaarde dat « van al het opgenomene niets de maatschappij-schuldenares toebehoorde »;

Aangezien uit de boedelbeschrijving, door den den curator, na de faillietverklaring opgemaakt, nogmaals gebleken is dat de gefailleerde vennootschap geen roerende baten bezit;

Dat, wat de onroerende goederen betreft, het buiten kijf staat dat deze voor meer dan het dubbel hunner waarde, met hypotheek bezwaard zijn;

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat, op den dag der faillietverklaring, het passief van de vennootschap-eischeres in verzet, bij benadering, bedroeg: fr. 560.000 tegenover een actief van circa fr. 150.000;

Dat, evenwel, de beheerders Leon, Hubert en Jozef D. M. beweren, bij monde van een door hen zelf aangestelden rekenplichtige, dat zij schuldeischers zijn van de gefailleerde vennootschap, respectievelijk, voor fr. 927.994, 22; 53.753,92; en 34.816,95 en zij, desbetreffende, al hun rechten voorbehouden in geval het faillissement niet wordt ingetrokken, hetgeen het passief zou brengen op ongeveer: fr. 1.578,500;

Aangezien, bovendien, blijkt uit de balans door zelfden rekenplichtige opgesteld, den 31 Juli 1935, dat het maatschappelijk kapitaal 300.000 frank bedraagt, en, anderzijds, dat de maatschappij verliezen deed ten beloope van: in 1930, fr. 74.818,13; in 1931, fr. 75.158,61 en in 1932: fr. 66.995,17, zoodat, reeds in 1932, de helft van het maatschappelijk kapitaal verloren was gegaan en de beheerders gehouden waren aan de algemeene vergadering het al of niet ontbinden der vennootschap te onderwerpen;

Aangezien de beheerders deze wettelijke verplichting niet zijn nagekomen en dat de vennootschap haar bedrijvigheid heeft voortgezet met het gevolg dat in 1933 verloren ging: fr. 98.597,25; in 1934: fr. 39.824,13 en in 1935: fr. 2.707,00 zoodat, op heden, het gansche kapitaal verzwonden is en, bovendien de maatschappij nog een passief boekt van ongeveer fr. 1.425.000;

Dat, ten aanzien van de hiervoren aangehaalde feiten, het niet ernstig kan betwist worden dat de eischeres in verzet, op den dag der faillietverklaring, in staat van faillissement was;

Om deze redenen:

De Rechtbank, gehoord ter zitting, vóór de debatten, het verslag van den heer voorzitter De Cleene, rechter-commissaris, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, ontvangt het verzet; verklaart hetzelve ongegrond, diensvolgens, wijst het af en veroordeelt de eischeres in verzet tot de kosten.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8e Kamer. 27 Maart 1935.

Voorzitter: M. Verstraete.

Rechters: MM. Schilling en Rueff.

Op. Min.: M. Van Hille.

Pleiters: Mters Servays en Schiltz.

WERKLOOSHEID. — ONRECHTMATIG GENOT VAN STEUN. — BEHOEFTHIGHEIDSGRENS NIET

OVERSCHREDEN. — WERKEN EN STEMPELEN. STRAFBAARHEID. — BEDRIEGLIJK INZICHT.

Is strafbaar de gedeeltelijke werklooze, wanneer hij al zijne inkomsten niet verklaard heeft op zijn behoeftigheidsstaat, zelfs wanneer hij voor zijn loon of zijn verdiensten de behoeftigheidsgrens niet overschreden heeft.

Op. Min. en Belg. Staat t/ Taeymans

Aangezien betichte likwidateur ter Beurs van Antwerpen is sedert het jaar 1929 en aldaar in den beginne 225 frank verdienende, som die sedert 1 Januari 1932 op 2600 frank gebracht werd.

Dat hij bovendien in Augustus 1933 een contract met de Cookerie du Brabant sloot voor den verkoop van minstens 20 ton cokes, gedurende het winterseizoen 1933-1934 en daarmede een 400-tal frank opgestreken heeft;

Dat hij ook tusschen den 1 Mei en den 30 Juni een uur per dag gedurende de vijf eerste dagen der week tegen vijf frank per uur bij den wisselagent V., gewerkt heeft;

Aangezien betichte respectievelijk op 12 April 1932 en 14 April 1933 een formulier ter staat van behoeftigheid ingediend heeft zonder er in zijne inkomsten te vermelden;

Dat hij op 5 Juni 1934 een nieuw formulier ondergeteekend heeft en er in slechts zijne bediening bij den wisselagent aangegeven heeft;

Aangezien hij de drie formuliers eigenhandig geteekend heeft voor echt en volledig en erin zich verbonden heeft dadelijk de verandering welke zich in de inkomsten van zijn gezin zouden voorkomen, te doen kennen;

Aangezien het nu vaststaat dat betichte niettegenstaande de gerechtelijke vervolgingen aan dewelke hij zich blootstelt, zooals het formulier voorop in vette drukletters het hem opmerkzaam maakte, de waarheid verborgen heeft;

Aangezien betichte aanvoert in zijne verdediging dat alhoewel hij van die verzwegene inkomsten genoot hij in staat van behoeftigheid verkeerende volgens de bepalingen van het Koninklijk Besluit in voege op het oogenblik zijner aangifte en dus aanspraak mocht maken op de hem uitgekeerde tegemoetkomingen;

Aangezien echter om van den steun te mogen genieten het eerst en vooral vereischt is dat de aanvrager werkeloos zij, 't is te zeggen, dat hij opgehouden heeft te werken voor een reden onafhankelijk van zijn wil; (Rép. Drt. Belg. Ve Chomage nr 4.)

Dat weliswaar het niet vereischt is dat den verzoeker hoegenaamd niet werke, maar dat in dit geval het Koninklijk Besluit van 25 October 1930 een verhouding vaststelt tusschen het geld der dagen werkloosheid en der tegemoetkomingen; dat namelijk 3 dagen werkloosheid slechts in aanmerking komen voor twee dagen steun, twee dagen werkloosheid voor een dag steun, en een dag werkloosheid op geen vergoeding;

Dat het ook waar is dat de wetgeving betreffende de onvrijwillige werkloosheid den werklooze, die van een zekere inkomst geniet, van het voordeel van den crisissteun niet uitsluit;

Maar dat den aanvrager in die gevallen immer verplicht is de uitvoerige opgave in te dienen van zijne bestaansmiddelen, ten einde den aangestelde

van het crisisfonds, gelast om de aangiften in ontvangst te nemen, in staat te stellen — na kennisgeving van de door het gemeentebestuur geviseerde aangifte na te gaan of den verzoeker werkelijk dient toegelaten te worden en gebeurlijk in welke mate de werkloozensteun te genieten;

Dat betichte tevergeefs inroept dat hij de grens van den staat van behoeftigheid niet te boven is geweest en bijgevolg geen slecht inzicht heeft gehad;

Dat de beschuldiging in zalke aan betichte niet verwijt, gezegde grens te hebben overschreden, maar wel zich te hebben aangesteld als een volledige werklooze en als dusdanig het maximum van den steun te hebben getrokken, als wanneer het vaststaat dat hij niet opgehouden had te werken en zeker niet een volledige werklooze was, zooals hij zich gedurende drie jaar heeft laten doorgaan;

Aangezien het bedrieglijk inzicht vanwege betichte juist hierin bestaat dat hij zijne bezigheden verzwegen heeft, omdat hij zeer goed wist dat hij in de omstandigheden niet verkeerde om van het Crisisfonds te kunnen genieten, en in ieder geval, in de mate waarop hij het gedaan heeft;

Aangezien het zoo waar is, dat hij onrechtmatig van het Crisisfonds getrokken heeft, dat hij den 8en November 1934, door de Commissie van reclamatiën en op zijn beroep door de Provinciale Commissie onverzekerd verklaard werd;

Aangezien het Openbaar Ministerie op die beslissingen steunt om de plichtigheid van betichte te bewijzen;

Dat het echter hier gaat om het bedrieglijk inzicht van betichte op 't oogenblik der hem verweten feiten, en men waanlijk niet inziet hoe die beslissingen — genomen na de feiten — er zouden toe bijdragen, het bewijs te leveren van zijn bijzonderen opzet op het oogenblik der feiten;

Dat het bijgevolg zonder belang is na te gaan, of die beslissingen ja dan neen, houdend zijn voor de Gerechtshoven;

Aangezien de feiten zooals omschreven in de dagvaarding bewezen zijn; (het overige zonder belang).

Om deze redenen :

Verwijst betichte tot , beveelt de teruggave op eisch van het Op. Min. der wederrechtelijk geïnde som van 7886 fr. ontvangen na 11 Juni 1933.

**WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP
DER PROVINCIËN ANTWERPEN EN LIMBURG**

30 September 1935.

Voorzitter : M. H. Van Oekel.

Pl. : Mters Van Lil, L. Diercxsens, E. Buisseret, E. Buyck.

HANDELSRECHT. — HANDELSVENNOOTSCHAPPEN BIJ EENVOUDIGE GELDSCHIETING. — NIET AFKONDIGING DER AKTEN IN STAATSBLAD. — RECHTSKUNDIGE GEVOLGEN VOOR VENNOOTEN EN VOOR DERDEN. — BEDING NAMENS MINDERJARIGEN : RECHTSKUNDIGE GEVOLGEN. — VERLENGING OF VOORTZETTING DER VENNOOTSCHAPPEN NA OVERLIJDEN OF VERSTERVEN VAN TERMIJN : JURIDISCHE UITWERKSELS.

1. *Het niet afkondigen in het Staatsblad der akten van stichting of wijziging eener handelsvennoot-*

schap kan door de vennoten niet tegenover derden ingeroepen worden. De derden mogen zich daarop tegen hen beroepen.

- II. *Een maatschappij van personen wordt in principie ontbonden door het overlijden van één der vennoten (art. 1865 B. W.). De vennoten mogen bij voorbaat in den stichtingsakt daarover anders be-
dingen. Ook na het overlijden van één hunner kun-
nen de gezamenlijk rechthebbenden deze ontbin-
ding voorkomen of te niet doen en de voortzetting
der maatschappij beslissen.*
- III. *Verbintenissen voor en namens een minderjarige
aangegaan zonder in acht name der wettelijke be-
schermingsmaatregelen zijn en blijven bindend
voor allen; alleen de minderjarige is gerechtigd
hunne rechtsgeldigheid in zijn voordeel te bestrij-
den.*
- IV. *De geldschietende vennoot eener maatschappij
bij eenvoudige geldschieting kan slechts, boven
zijn inbreng aangesproken worden, bij aldien da-
den van inmenging in het beheer door hem werden
gesteld.*

O. en C. t/ R.

Aangezien de inleidende dagvaarding er toe strekt al de gedaagden solidairlijk of gezamenlijk, of de eene bij gebreke aan de andere te doen veroordeelen tot het betalen aan aanlegger eener som van 8840 fr. voor verschuldigde wedden.

Aangezien als verweerders zijn gedaagd gewor-
den :

- 1° De Handelsmaatschappij Osan-Dralans, geves-
tigd Oude Korenmarkt, 26, te Antwerpen;
- 2° De drie gekende vennoten dezer firma:
 - a) Ernest Dralans;
 - b) Weduwe Jean Osan;
 - c) Mijnheer Arthur Ghijsbrecht;
 - d) eindelijk Mijnheer Edmond Osan in hoedanig-
heid van vereffenaar der Mij Osan en Dralans
bij missing vermeld als Maatschappij in geza-
menlijken naam maar werkelijk bedoeld als
Maatsch. bij eenvoudige geldschieting.

Aangezien het vonnis a quo solidairlijk heeft ver-
oordeeld tot de gevraagde som de gedaagden sub 2°
a) b) d) en den gedaagde Ghijsbrecht buiten zake
heeft gesteld.

Aangezien Edmond Osan en Weduwe Jean Osan
respectievelijk beroep hebben aangeteekend tegen dit
vonnis en gezamenlijk tot de hervorming van dit
vonnis en de afwijzing der oorspronkelijke vorde-
ring en bijkomend tot een getuigenverhoor ten laste
van Ghijsbrecht.

Dat eindelijk De Raymacker op zijne beurt beroep
heeft aangeteekend tegen hetzelfde vonnis, en onder
bevestiging van de uitgesproken veroordeelingen bij
hervorming van het vonnis a quo, de medeveroordee-
ling vraagt van den buiten zake gestelde gedaagde
Ghijsbrecht.

I. Voorwerp der vordering.

De oorspronkelijke aanlegger De Raymacker, is
sedert meer dan 10 jaar bediende der firma « Osan
en Dralans », drukkerij, gevestigd Oude Korenmarkt,
nr 26, te Antwerpen, ingeschreven op het handels-
register onder Nr 558. Als dusdanig vordert hij thans
betaling eener som van 8.840 fr., hem verschuldigd
gebleven voor loon over de maanden September, Oc-

tober en November 1934. Geen enkel der gedaagden
betwist het recht van den gedaagde op deze wedden.

II. Toestand in feite der gedaagden.

Bij onderhandsche akte van 1 Maart 1920 is een
maatschappij bij eenvoudige geldschieting gesticht
geworden tusschen :

- 1) Mijnheer Jean Osan en Ernest Dralans, eener-
zijds als beheerende vennoten;
- 2) De N. V. « Union Financière et Terrienne » als
geldschietende vennoot anderzijds.

Bij onderhandsche akte van 31 December 1926 heeft
Mijnheer Ghijsbrecht in voornoemde firma de plaats
ingenomen der « Union Financière et Terrienne ».

Bij onderhandsche akte van 7 Augustus 1928, na
het overlijden van Mijnheer Jean Osan, voornoemd,
op 6 Augustus, is er tusschen zijne weduwe Dame J.
Van Bylen, Mr Ernest Dralans en Mr Ghijsbrecht,
voornoemd, overeengekomen en bedongen geworden
dat de voormelde maatschappij bij eenvoudige geld-
schieting Osan en Dralans niet ontbonden werd door
het overlijden van Mr Jean Osan en tusschen hen zou
voortbestaan onder dezelfde voorwaarden als voor-
heen.

Bij onderhandsche akte van 1 Juli 1930, aangegaan
tusschen Dame Wwe Jean Osan, handelend zoo in
eigen naam als in naam der andere rechthebbenden
van haren man, en tusschen heeren Ernest Dralans
en Arthur Ghijsbrecht, voornoemd, is opnieuw be-
dongen geworden dat de voornoemde maatschappij
bij eenvoudige geldschieting Osan en Dralans in al
de voormelde akten bedoeld, spijs het overlijden van
heer Jean Osan, voornoemd, en spijs het verstrijken
van in de vorige akten bedongen duurtermijnen dier
maatschappij, dezelve onder dezelfde benaming en
vorm zou blijven voortbestaan tusschen hen voor
eenen nieuw bedongen termijn van 5 jaar.

Bij latere akten van 21 November 1933 en volgen-
den is de maatschappij bij eenvoudige geldschieting
Osan en Dralans in vereffening gesteld geworden en
zijn opvolgenlijk als vereffenaars aangesteld :
Mijnheer Van Camp en nadien Mijnheer Edmond
Osan, de gedaagde sub 2° d), die als dusdanig in
functie was ten dage der dagvaarding en het nog is
ten huidigen dage.

Bij zijn overlijden op 6 Augustus 1928 blijkt Mr
Jean Osan buiten zijn weduwe, voornoemd, als erf-
genamen meerdere kinderen te hebben nagelaten
waaronder Edmond Osan en andere meerderjarigen
en ook naar wordt erkend door al de partijen mins-
tens één minderjarige.

III. Toestand in rechte met het oog op de vorde- ring van De Raymacker.

1° Uit de vergelijking der voormelde akten van 7
Augustus 1928 en 1 Juli 1930 blijkt duidelijk dat in
de eene zoowel als in de andere dezer akten Weduwe
Jean Osan heeft bedongen en gesproken voor en na-
mens zichzelf en al de medegerechtigden in de na-
latenschap van haren man.

2° De handelsverrichtingen der firma Osan en
Dralans zijn ononderbroken en ten aanzien van het
publiek ongewijzigd in dezelfde lokalen onder het-
zelfde handelsregister, met dezelfde bewerktuiging
voortgedreven geworden vanaf de stichting in Maart
1920 tot de in vereffening stelling in November 1933
en bepaaldelijk is de aanlegger De Raymacker bij
dezelfde handelsfirma zijne zelfde oude dienstbetrek-

kingen blijven voortzetten ook na de in vereffening stelling tot den dag der dagvaarding.

Aangezien onder de boven herinnerde feitelijke omstandigheden het in rechte volstrekt onverschillig is dat zekere der hierboven herinnerde akten en overeenkomsten niet regelmatig in het Staatsblad zijn afgekondigd geworden: inderdaad het gebrek van zulke afkondiging niet tegen derden die met de maatschappij hebben gekontraakteerd kan ingeroepen worden door de betrokken vennooten (art. 11 der wet op de handelsmaatschappijen). Dat dus al deze akten de bedingende vennooten onvoorwaardelijk binden.

Aangezien het diensvolgens praktisch ook onverschillig is ter zake na te gaan of ooit een onderbreking van het maatschappelijk bestaan der oorspronkelijke maatschappij heeft plaats gehad dan wel of dezelve zonder bestaansonderbreking is voortgezet geworden daar het uit de bewoordingen der opvolgende akten van voortzetting tusschen al de daarbij belanghebbende partijen klaar en duidelijk is bedongen geworden dat deze wilden en bedoelden de voortzetting tusschen al de daarbij belanghebbende partijen klaar en duidelijk is bedongen geworden dat deze wilden en bedoelden de vroegere rechtsverhoudingen onder hen ongewijzigd voort te zetten of te hernemen en dat anderzijds hetzelfde maatschappelijk bedrijf en vermogen geheel en doorlopend in handen en ter beschikking is gelaten of hersteld van de voortgezette of hernieuwde maatschappij.

Aangezien anderzijds het even onverschillig is ter zake na te gaan of uit oorzaak van de minderjarigheid van één der kinderen van wijlen Mijnheer Jean Osan bij het aangaan van de akten van verlenging of vernieuwing der vennootschap na 6 Augustus 1928 één of meerdere dezer akten in hun bestaan aanvechtbaar zijn daar de nietigheid die uit dezen toestand van minderjarigheid zou kunnen voortspruiten enkel is uitgevaardigd geworden door de Wet ten uitsluitelijken bate van de daarbij betrokken minderjarigen en alleen door deze laatsten kan ingeroepen worden. Dat in onderhavig geval deze minderjarige niet eens in zake is en veel minder nog hij zelf of iemand rechtsgeldig in zijn naam zich op die nietigheid beroept.

Aangezien diensvolgens de vordering van den aanlegger De Raymacker tegenover de maatschappij bij eenvoudige geldschieting Osan en Dralans in vereffening in den persoon van haren vereffenaar Edmond Osan gedaagde sub 2° d) ontvankelijk is en gegrond. Dat de beheerende vennooten Weduwe Jean Osan en Ernest Dralans met dezelve onbeperkt en solidairlijk verantwoordelijk zijn voor de verplichtingen der maatschappij en dus ook terecht als dusdanig zijn gedagvaard en door het vonnis a quo veroordeeld geworden.

Aangezien voor wat aangaat den gedaagde sub 2° c): Ghysbrecht Arthur deze in al de maatschappelijke akten hierboven vermeld, staat aangegeven en optreedt als de enkel geldschietende vennoot die dus, bij toepassing der wettelijke bepalingen op de maatschappijen bij eenvoudige geldschieting, slechts tot het beloop van zijnen inbreng kan aangesproken worden voor de verbintenissen der firma en dat dus de eerste Rechter met recht en reden de vordering ten zijnen laste onontvankelijk en ongegrond heeft verklaard.

Aangezien hierover slechts anders zou kunnen ge-

vonnist worden indien bepaalde en duidelijke daden van persoonlijke inmenging in het beheer tegen hem zouden ingeroepen en bewezen worden. Dat hieromtrent alleen de gedaagde Ernest Dralans een aanbod van bewijs in zijn besluitselen op beroep vermeldt, maar dat eerstens Ernest Dralans geen tegenpartij in rechte is van Ghysbrecht zijn medegedaagde en dus niet rechtsgeldig tegen hem kan besluiten;

Dat overigens in zijn besluitschrift geen enkele bepaalde daad van inmenging door Ghysbrecht in het beheer der firma wordt aangevoerd.

Om deze redenen:

De Werkrechersraad van Beroep, Kamer voor Bedienden:

Alle verdere en tegenstrijdige besluitselen verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in den vorm en ontvankelijk en daarover recht doende ten gronde verklaart het ongegrond, bekrachtigt het bestreden vonnis en veroordeelt den beroeper tot de kosten.

WETGEVING

WET van 19 Juli 1935, houdende wijziging van de bevoegdheid der vrederechters en van die der rechtbanken van eersten aanleg voor de rechtsvorderingen betreffende vergoedingen voor geleden schade door in de mijnen ten uitvoer gebrachte werken.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. Artikel 59 van de bij koninklijk besluit van 15 September 1919 samengeordende wetten op de mijnen, erts-groeven en groeven, gewijzigd door artikel 10 van de wet van 15 September 1928, wordt door de volgende bepalingen vervangen:

« Art. 59. De vrederechters zijn bevoegd uitspraak te doen, zonder beroep, tot een bedrag van 15.000 frank, en, in eersten aanleg, tot een bedrag van 40.000 frank.

» In geval een expertise noodig ware, mag deze door een enkel expert worden gedaan.

» De rechter zal aan den deskundige een uitstel toestaan voor de neerlegging van zijn verslag. Dit uitstel mag verlengd worden door den rechter, zoo deze het noodig acht.

» Zoo de deskundige of het college van deskundigen het verslag niet binnen den bepaalden termijn heeft ingediend, dan wordt hij vervangen op verzoek van de meest gereede partij, onverminderd de schadevergoeding die partijen mochten bekomen tegen de deskundigen, om de door hen aanvaarde taak niet te hebben vervuld.

» De staten van deskundigen worden begroot door den rechter die ten gronde recht doet.

» De regelen betreffende het deskundig onderzoek gelden insgelijks voor de onderscheidene rechtscolleges.»

Overgangsbepaling.

Art. 2. Het nieuw stelsel van bevoegdheid is niet toepasselijk op de rechtsvorderingen regelmatig voor de rechtsmachten van wijzen gebracht, vóór den datum van het in werking treden dezer wet.

Gegeven te Brussel, den 19 Juli 1935.

KONINKLIJK BESLUIT van 27 Juli 1935 betreffende het aanplakken der prijzen in de inrichtingen welke verblijf- en eetgelegenheid verschaffen.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet dd. 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld bij deze dd. 7 December van hetzelfde jaar en bij deze dd.

15 Maart en 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering der openbare lasten;

Gelet, inzonderheid, op de litt. d en g van § III en op § V van artikel 1 van bedoelde wet;

Op de voordracht van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Het koninklijk besluit dd. 27 Juni 1935, betreffende het aanplakken der prijzen in de inrichtingen welke verblijf- en eetgelegenheid verschaffen, wordt vervangen door de hiernavolgende beschikkingen :

« Artikel 1. Eenieder, die, tegen betaling, verblijfgelegenheid verschafft, met of zonder eetmalen, of deze bedrijvigheid regelmatig of slechts tusschentijdig of tijdelijk wordt uitgeoefend, en welke wijsers ook de benaming zij waaronder bedoelde bedrijvigheid doorgaat (hotel, familie-pensioen, herberg, afspanning, logieshuis of alle andere benaming), is ertoe gehouden den prijs van zijne verstrekkingen aan te plakken zooals wordt voorgeschreven bij dit besluit.

» Artikel 2. Indien aan de cliënteel uitsluitelijk de verblijfgelegenheid wordt aangeboden, 't is te zeggen logies met of zonder ontbijt, zal het aanplakken geschieden in elke kamer en behelzen;

» 1° Het nummer van de kamer of van het appartement;

» 2° Den prijs van de kamer (of van het appartement), per persoon en per dag, en den prijs voor twee of meer personen indien de kamer kan verhuurd worden aan twee of meer personen;

» 3° De vermeldingen : bad, toiletgelegenheid, stroomend warm en koud water, of stroomend koud water, volgens de omstandigheden;

» 4° De gebeurlijke bijkomende kosten voor het opdienen van het ontbijt in de kamer en den prijs van het ontbijt;

» 5° Den prijs van de dienstverschaffing die zal worden in rekening gebracht, ofwel de uitdrukkelijke vermelding dat de dienstverschaffing niet is begrepen in den prijs der kamer;

» 6° Het beloop der welkdanige gebeurlijke taxen waarvan de betaling van de cliënten zal worden geëischt om reden van het betrekken der kamer.

» Artikel 3. Indien aan de cliënteel uitsluitelijk wordt aangeboden verblijfgelegenheid met pensioen, 't is te zeggen het eigenlijke logies met drie maaltijden (het ontbijt, het middagmaal en het avondmaal), zal het aanplakken geschieden in elke kamer en behelzen :

» 1° Het nummer van de kamer of van het appartement;

» 2° Den prijs van het pensioen (kamer of appartement met drie maaltijden), voor één persoon en per dag, of voor twee of meer personen en per dag, indien de kamer (of het appartement) kan worden verhuurd aan twee of meer personen;

» 3° De vermelding : bad, toiletgelegenheid, stroomend koud en warm water of stroomend koud water, volgens de omstandigheden;

» 4° Den gebeurlijken bijkomenden prijs voor het opdienen der maaltijden in de kamer;

» 5° Den prijs van de dienstverschaffing die zal worden in rekening gebracht of de uitdrukkelijke vermelding dat de dienstverschaffing niet is begrepen in den prijs der kamer;

» 6° Het beloop der welkdanige gebeurlijke taxen waarvan de betaling van de cliënten zal worden geëischt om reden van het betrekken der kamer.

» Artikel 4. Indien aan de cliënteel, naar keuze, wordt aangeboden of de eenvoudige verblijfgelegenheid of de verblijfgelegenheid met pensioen, zal het aanplakken geschieden in elke kamer en behelzen :

» 1° Al de aanduidingen voorzien bij artikel 2;

» 2° Den prijs van het pensioen zooals wordt voorzien bij 2° van het hierbovenstaande artikel 3.

» Artikel 5. De prijzen en aanduidingen voorzien bij de hierbovenstaande artikelen 2, 3 en 4 zullen worden op duidelijke wijze herhaald op eene gedateerde tabel, onder-

teekend door den eigenaar, den bedrijfsleider of den verantwoordelijken bestuurder en ten toon gesteld in het zicht van den cliënt daar waar hij zich aanbiedt voor het huren der kamer.

» Op deze tabel zullen eveneens worden aangeduid :

» 1° Al de gebeurlijke bijkomende prijzen welke niet zijn begrepen in den prijs van de kamer of van het pensioen;

» 2° De aanduiding van het uur vanaf hetwelk de kamer, indien zij nog betrokken is, zal worden in rekening gebracht voor den volgende nacht;

» 3° De aanduiding van het aantal dagen na dewelke de prijs van het pensioen wordt toegepast, na voorafgaandelijke overeenkomst.

» Artikel 6. Het aanplakken voorzien bij het vorenstaande artikel 5 zal geschieden ten minste in vier talen, te weten : het Nederlandsch, het Fransch, het Duitsch en het Engelsch.

» Artikel 7. Eenieder die, tegen betaling, eetmalen of welkdanige gerechten verschafft is er toe gehouden, op duidelijke wijze in het zicht van het publiek, zooals wordt voorzien bij artikelen 8 en 9 welke hierna volgen, aan te plakken :

» 1° Den prijs en de samenstelling der eetmalen welke worden besteld aan vasten prijs;

» 2° Den prijs der gerechten welke worden opgediend naar verkiezen van den cliënt;

» 3° De aanduiding van al de gebeurlijke bijkomende prijzen, den prijs der dienstverschaffing uitgezonderd.

» Artikel 8. Indien de zaal waar de eetmalen of gerechten worden opgediend toegankelijk is voor eenieder, dient het aanplakken der prijzen derwijze te geschieden, dat eenieder er kennis kan van nemen vóór het binnentreden.

» Artikel 9. Indien de zaal waar de eetmalen of gerechten worden opgediend, gewoonlijk niet toegankelijk is voor eenieder, maar wel voor dezen welke verblijven in de inrichting, dan kan het aanplakken der prijzen geschieden binnen de zaal.

» Artikel 10. De artikelen 7, 8 en 9 zijn niet toepasselijk in het geval dat aan het publiek slechts verblijf met pensioen wordt aangeboden.

» Artikel 11. De inbreuken op dit besluit worden gestraft met een gevangenisstraf van één tot zeven dagen en met een geldboete van 1 tot 25 frank of met slechts één van deze beide straffen.

» Artikel 12. Zijn alleen bevoegd om toezicht uit te oefenen op de toepassing van dit besluit en de inbreuken op dezes beschikkingen vast te stellen, de inspecteurs en controleurs der administratie van den binnenlandschen handel en der administratie van het middenstandswezen, de inspecteurs en adjunct-inspecteurs der binnenlandsche eetwaren, alsook de officieren der gerechtelijke politie welke daartoe speciaal opdracht hebben gekregen van den procureur des Koning.

» Hunne processen-verbaal hebben rechtskracht tot bewijs van het tegenovergestelde; copij van 't proces-verbaal wordt aan den inbreukmaker overgemaakt binnen de acht dagen.

» Artikel 13. De ambtenaars en officieren bedoeld bij het vorenstaande artikel hebben vrijen toegang, op elk uur, in de lokalen bedoeld door dit besluit, behalve in de kamers gedurende den tijd dat ze betrokken zijn door de cliënten.

» Artikel 14. Worden gestraft met een gevangenisstraf van acht tot vijftien dagen en met een geldboete van 26 tot 500 frank of met slechts één van deze beide straffen, zij die hinderpalen hebben gesteld aan de bewaking uitgeoefend krachtens het vorenstaande artikel.

» Artikel 85 van het Strafwetboek is toepasselijk.

» Artikel 15. Onze Minister van Economische Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, dat zal vigeeren vanaf 5 Augustus 1935.»

Art. 2. Onze Minister van Economische Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, dat zal vigeeren vanaf den dag zijner bekendmaking in het Staatsblad.

Gegeven te Brussel, den 27 Juli 1935.

KONINKLIJK BESLUIT van 27 Juli 1935, houdende inrichting van een Nationalen Dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid.

Leopold III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gezien de wet dd. 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld bij deze van dd. 7 December 1934, 15 Maart en 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering der openbare lasten;

Herzien ons besluit dd. 31 December 1920, houdende de inrichting van het Nationaal Crisisfonds, gewijzigd bij Ons besluit dd. 31 December 1923;

Herzien Ons besluit dd. 19 Februari 1924, gewijzigd bij dat dd. 19 Januari 1925, houdende inrichting van de openbare arbeidsbemiddeling;

Herzien Ons besluit dd. 25 November 1929, tot wijziging en aanvulling van Ons besluit dd. 5 Mei 1926, houdende inrichting van de officieele verzoeningscomité's;

Herzien Ons besluit dd. 31 Mei 1933, tot wijziging van het regime van de onvrijwillige werkloosheid, gewijzigd bij Onze besluiten dd. 15 Juli, 7 en 8 September 1933, 27 Juli en 24 September 1934, 29 Januari, 29 Mei en 5 Juni 1935;

Herzien Ons besluit dd. 31 Mei 1933, betreffende de tusschenkomst van de openbare machten in het toezicht en in de strafbepalingen inzake onvrijwillige werkloosheid, gewijzigd bij Onze besluiten dd. 14 en 26 Juli 1933, 12 September en 15 December 1934 en 27 Februari 1935;

Herzien Ons besluit dd. 15 Juli 1933, gewijzigd bij Ons besluit dd. 29 Januari 1935, gegeven in uitvoering van artikel 68bis van Ons besluit dd. 31 Mei 1933, tot wijziging van het regime van de onvrijwillige werkloosheid;

Herzien Ons besluit dd. 11 September 1933, tot inrichting van de controle op de werkloosheid van de thuiswerkers, gewijzigd bij Onze besluiten dd. 27 Februari en 13 Juni 1935;

Herzien Ons besluit dd. 20 September 1933, betreffende de provinciale commissies van beroep en hooger beroep inzake verzekering tegen onvrijwillige werkloosheid, gewijzigd bij Ons besluit dd. 27 Juli 1934;

Herzien Ons besluit dd. 27 Juli 1934, houdende herinrichting van de werklozenfondsen en van de commissies van reclamaties, gewijzigd bij Ons besluit dd. 19 Januari 1935;

Herzien Ons besluit dd. 8 December 1934, den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg er toe machtigende, in elken nijverheidstak, het percentage vreemde arbeiders te contingentereen, met het oog, op de eventuele vervanging van het overschot door onvrijwillige werklozen;

Herzien Ons besluit dd. 8 December 1934, den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg er toe machtigende, in elken nijverheidstak, het percentage gehuwde of niet gehuwde vrouwen te contingentereen, met het oog op de eventuele vervanging van het overschot door onvrijwillige werklozen;

Herzien Ons besluit dd. 13 Februari 1935, tot regeling van de toepassing van artikel 7bis van Ons besluit dd. 31 Mei 1933, betreffende de deelneming van de openbare machten aan de controle en aan de strafbepalingen inzake onvrijwillige werkloosheid;

Herzien Ons besluit dd. 27 Februari 1935, betreffende de controle over de werkloosheid van thuiswerkende diamantslijpers, gewijzigd bij Ons besluit dd. 13 Juni 1935;

Herzien Ons besluit dd. 5 Juni 1935, tot regeling van den toestand der seizoenarbeiders, met het oog op de verzekering tegen onvrijwillige werkloosheid;

Herzien Ons besluit dd. 18 Juni 1935, betreffende de controle over de werkloosheid der thuiswerkende sigarenmakers;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in Ministeraad hebben over beraadslaagd,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Er wordt, onder de benaming « Nationale

Dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid », een openbare instelling opgericht, waarvan de organisatie en de werking bij Koninklijk besluit geregeld worden.

De Nationale Dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid is aan het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg verbonden.

Art. 2. De Nationale Dienst is belast met de organisatie en het beheer van de diensten voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid. Te dien einde sticht hij gewestelijke diensten die aan den Nationalen Dienst ondergeschikt zijn; deze bepaalt hun aantal, hun zetel en hun plaatselijke bevoegdheid.

De werknemersdienst zal door den Koning naar den Nationalen Dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid mogen overgeplaatst worden.

De Nationale Dienst oefent een algemeene en vaste controle uit op de officieele en aangenomen werklozenkassen en op de plaatselijke afdelingen van de officieele en aangenomen werklozenkassen, alsook tegenover de verzekeren.

Hij controleert de vrije arbeidsbeurzen onder de voorwaarden bepaald door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.

Art. 3. Er worden ingesteld : commissies van reclamaties, commissies van beroep inzake reclamaties en een commissie van hooger beroep inzake werkloosheid.

De Nationale Dienst zorgt voor de werking van deze commissies. De leden ervan worden benoemd door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.

De Koning bepaalt de organisatie, de bevoegdheden en de procedure van deze commissies; hij bepaalt het aantal en het gebied van de commissies van reclamaties en van de commissies van beroep.

Art. 4. De bevoegdheden van den Nationalen Dienst worden uitgeoefend door een hoofdbestuur, door een bestuurscomité en door een directeur-generaal.

Art. 5. Het hoofdbestuur bestaat uit 18 gewone leden en uit 6 plaatsvervangende leden door den Koning benoemd.

Zes gewone leden en drie plaatsvervangende leden worden gekozen op dubbele lijsten van kandidaten voorgelegd door de meest vertegenwoordigende werkgeversorganisaties; 6 gewone leden en 3 plaatsvervangende leden worden gekozen op dubbele lijsten van kandidaten, voorgelegd door de meest vertegenwoordigende arbeidersorganisaties; zes gewone leden worden gekozen onder personen die speciaal onderlegd zijn in economische en maatschappelijke zaken.

De Koning duidt, onder laatstgenoemden, den voorzitter en de twee ondervoorzitters van het hoofdbestuur aan.

De duur van de mandaten wordt door den Koning bepaald.

Art. 6. Het hoofdbestuur vergadert minstens eenmaal per maand. In geval van hoogdringendheid kan het in buitengewone vergadering bijeengeroepen worden.

Het hoofdbestuur kan een deel van zijn bevoegdheden overdragen aan een of meer commissies bestaande uit leden in zijn schoot genomen.

Art. 7. Het hoofdbestuur beslist over :

a) het ten laste nemen van de uitgeputte werklozenkassen;

b) de toepassing van de bepalingen betreffende de gevolgen van staking en lock-out op de toekenning van de werkloosheidsvergoedingen aan de stakende of door lock-out getroffen arbeiders.

Het hoofdbestuur onderwerpt aan den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg de voorstellen tot wijziging welke het meent te moeten laten aanbrengen aan de wetten en besluiten betreffende de arbeidsbemiddeling en de werkloosheid.

Het wordt door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg geraadpleegd aangaande de wijzigingen die deze laatste zelf voorstelt toe te brengen aan diezelfde wetten en besluiten.

Alvorens een besluit getroffen wordt door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, geeft het hoofdbestuur

aan dezen laatste zijn advies over :

- a) de bekrachtiging van de statuten en de wijzingen aan de statuten van de werklozenkassen;
- b) de aanneming van de vrije arbeidsbeurzen;
- c) de vragen om verlenging ingediend ten voordeele van de verzekerde werklozen;
- d) elke andere zaak welke de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg hem onderwerpt.

Het hoofdbestuur kan ook aan den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg en aan het bestuurscomité zijn advies betreffende al de zaken in verband met het voorwerp van den dienst overmaken.

Art. 8. Het bestuurscomité bestaat uit zes leden, door den Koning benoemd onder de gewone of de plaatsvervangende leden van het hoofdbestuur. Twee van de leden van het bestuurscomité worden gekozen onder personen die speciaal onderlegd zijn in economische en sociale aangelegenheden, twee onder de leden-werkgevers en twee onder de leden-arbeiders.

De functies van voorzitter worden door den Koning toegewezen aan den voorzitter of aan een ondervoorzitter van het hoofdbestuur; die van ondervoorzitter worden door den Koning toegewezen aan het tweede lid van het comité aangeduid wegens zijn speciale kennis van economische en sociale aangelegenheden.

De duur van de mandaten wordt door den Koning bepaald.

Art. 9. Binnen de grenzen door de wetten en reglementen bepaald en onder voorbehoud van de rechten toegekend aan het hoofdbestuur bij artikel 7 en aan de regeering bij artikel 12 van het onderhavig besluit, heeft het bestuurscomité de ruimste volmacht voor het verwezenlijken van de betrachting van den Nationalen Dienst.

Het vergadert zoo dikwerf als de omstandigheden het vereischen.

Art. 10. De onderrichtingen betreffende de toepassing van de wetten en besluiten worden gegeven door het bestuurscomité, dat het hoofdbestuur moet raadplegen in geval van twijfel aangaande de duiding van deze laatste.

Het bestuurscomité stuurt onmiddellijk een afschrift van al de onderrichtingen zoowel aan het hoofdbestuur als aan de regeeringscommissarissen benoemd overeenkomstig artikel 12.

Het hoofdbestuur maakt eventueel zijn opmerkingen over aan het bestuurscomité en stuurt er een afschrift van naar de regeeringscommissarissen.

Art. 11. De directeur-generaal van den Nationalen Dienst wordt door den Koning benoemd. Hij verzekert de werking van den Dienst, onder het gezag en de contrôle van het bestuurscomité.

Hij vertegenwoordigt den Dienst in al de rechtelijke handelingen.

Art. 12. De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, de Minister van Financiën en de Minister van Openbare Werken en van Werkloosheidsbestrijding benoemen ieder een regeeringscommissaris.

Deze commissarissen wonen, wanneer zij het nuttig achten, zonder stemrecht, de vergaderingen bij van het hoofdbestuur en van de commissies door het hoofdbestuur ingesteld, in uitvoering van artikel 6. Zij moeten voor deze vergaderingen opgeroepen worden.

Ieder hunner kan de uitvoering van de beslissingen of van de onderrichtingen van het hoofdbestuur, van de commissies bij artikel 6 bedoeld en van het bestuurscomité schorsen, wanneer hij deze met de Rijksbelangen in strijd acht, behoudens daarvan aanstonds rekenschap te geven aan den Minister, dien hij vertegenwoordigt.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg geeft aan 't hoofdbestuur, of aan de commissies bij artikel 6 bedoeld of aan het bestuurscomité volgens de gevallen, kennis van de bekrachtiging van de schorsende beslissing, en dit binnen de acht dagen te rekenen van af deze bekrachtiging, bij gebreke waarvan de beslissing of de onderrichting zal mogen uitgevoerd worden. Deze termijn wordt op twee dagen

teruggebracht, wanneer de beslissing of de onderrichting uitgaat van het bestuurscomité en dit de spoedprocedure aanvraagt.

Wordt de schorsingsmaatregel getroffen door een anderen commissaris dan dien door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg benoemd, dan zal deze laatste Minister slechts over de bekrachtiging van den maatregel beslissen na er met den Minister, waarvan de commissaris afhangt, over beraadslaagd te hebben.

Wanneer de betrokken Ministers zouden meenen de betwiste zaak bij den Ministerraad aanhangig te moeten maken, wordt daarvan advies gegeven, binnen de termijnen bij de vierde alinea van onderhavig artikel bepaald, aan het organisme waarvan de beslissing of de onderrichting geschorst is.

In dat geval zal de beslissing of de onderrichting slechts kunnen uitgevoerd worden wanneer de bekrachtiging van de schorsing binnen de twintig dagen te rekenen van den maatregel van schorsing af, niet is tusschen beide gekomen.

De commissarissen hebben een onbegrensd recht van toezicht over de verrichtingen van den Nationalen Dienst; zij oefenen zelf dit recht uit of door afgevaardigden door hun onderscheidenlijken Minister aangeduid.

Art. 13. Het personeel van den Nationalen Dienst wordt door het bestuurscomité aangeworven; de wet van 7 Aug. 1922 op het bediendenarbeidscontract is op hen toepasselijk.

De toestand van de beambten op wie deze wet niet toepasselijk is, zal door een speciaal statuut, opgemaakt door het bestuurscomité, in overleg met het hoofdbestuur en onderworpen aan de goedkeuring van den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, geregeld worden.

Het personeel kan daarnaast ambtenaren en beambten gedetacheerd van de ministerieele departementen omvatten na overleg tusschen den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg en het bestuurscomité.

Art. 14. Het financieel boekjaar van den Nationalen Dienst begint den 1n Januari en eindigt den 31n December. Voor de eerste maal zal het beginnen op den datum vastgesteld krachtens artikel 19 van het onderhavig besluit en eindigen den 31en December 1935.

Art. 15. Ieder jaar, vóór den 30n Juni, legt de Nationale Dienst aan den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg zijn vooruitzichten voor nopens de uitgaven voor het volgend boekjaar; zij zullen, na goedkeuring van den Minister, onder de vermelding « Nationale Dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid », in het ontwerp van begrooting van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg opgenomen worden.

Art. 16. De Nationale Dienst maakt ieder jaar, uiterlijk op 30 Juni, aan den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, de rekeningen van het vorig boekjaar over, om ze aan het Rekenhof te onderwerpen.

Het eventueel jaarlijksch overschot wordt in de Schatkist gestort.

Art. 17. De sommen die onder de vermelding « Nationale Dienst voor arbeidsbemiddeling en werkloosheid » op de begrooting van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg voorkomen, worden ter beschikking van den Nationalen Dienst gesteld om, volgens de vooruitzichten en overeenkomstig de wetten en de besluiten aangewend te worden.

Het bestuurscomité heeft er het beheer over; de gelden worden in de Nationale Bank, in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, in het Gemeentekrediet of in het Postcheckambt gedeponereerd.

Art. 18. De Nationale Dienst wordt gelijkgesteld met den Staat voor wat betreft de toepassing der wetten op de registratie-, de zegel-, de griffie-, de hypotheek- en de successierechten, op de met de zegelrechten gelijkgestelde belastingen, alsook op de andere rechtstreeksche en niet rechtstreeksche belastingen. Hij wordt vrijgesteld van al de belastingen of taxen ten bate van de provincies en van de gemeenten.

Art. 19. De Nationale Dienst zal in werking treden op een bij koninklijk besluit vast te stellen datum.

Art. 20. Het Nationaal Crisisfonds zal op dienzelfden datum ophouden te bestaan. De regionale diensten zullen blijven voortwerken onder het gezag en de leiding van den Nationalen Dienst totdat deze er anders zal over beslist hebben, overeenkomstig artikel 2.

Art. 21. De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg zal ter beschikking van den Nationalen Dienst de noodige sommen houden voor de verwezenlijking van zijn voorwerp tot op het einde van het boekjaar 1935.

Art. 22. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit, dat van kracht zal worden van den dag van zijn bekendmaking af.

Gegeven te Brussel, den 27 Juli 1935.

NECROLOGIE

Mr. Karel Weyler

Niettegenstaande zijn gezondheidstoestand sinds geruimen tijd te wenschen overliet, had niemand er zich aan verwacht zoo plotseling het overlijden van Mr. Karel Weyler te vernemen.

Om het hooge ambt van Gouverneur der provincie Oost-Vlaanderen waar te nemen, had hij vóór ongeveer zes jaar de Antwerpsche balie verlaten. Hij had er gedurende lange jaren de rechtspraktijk uitgeoefend en telde er een uitgebreide schaar vrienden die hem hoogschatten om zijn oprecht en zijn loyaal karakter, en die hartelijk van hem hielden om zijn gulle gemoedsgaven.

Mr. Karel Weyler was een getrouwe van de Vlaamsche Conferentie der Antwerpsche balie waarvan hij de oud-voorzitter was. Hij heeft een intens deel genomen aan het leven dezer Conferentie en gedurende lange jaren ontbrak hij op geen enkele van haar vergaderingen.

Wanneer hij van zijn Antwerpschen werkkring afscheid nam, werd er door de Vlaamsche Conferentie een betooging te zijner eere ingericht, waaraan al de advocaten deelnamen. In de hartelijke atmosfeer die er heerschte hing toch een zweem van weemoed omdat deze trouwe confrater de Antwerpsche balie zou verlaten. Mr. Weyler zal zelf ook zonder twijfel met zwaar gemoed vaarwel gezegd hebben aan zijn Antwerpsche vrienden. Hij was te zeer door en door Antwerpenaar, en hij had zich gedurende te veel jaren ingeleefd in het midden van de balie om zonder pijn te gaan leven in een ander midden, hoe hoog en eervol de hem toevertrouwde post dan ook was.

Al de Antwerpsche confraters zullen aan den oud-voorzitter hunner Vlaamsche Conferentie eene diepe en blijvende herinnering bewaren.

Het *Rechtskundig Weekblad* biedt aan de familieleden van den overledene zijn diepgevoelde deelneming aan.

Bij de ter aardebestelling van het stoffelijk overschot op de begraafplaats Schoonselhof te Antwerpen sprak Mr. J. Stockmans, voorzitter van de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen, de hiernavolgende lijkrede uit.

* * *

Mij valt de droeve taak te beurt een laatste hulde te brengen, in naam der Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen, aan haar Oud-Voorzitter, Mr. Weyler.

Welke beproeving. Op enkele jaren zijt U de vijfde Oud-Voorzitter, welke wij ten grave begeleiden.

Andere stemmen zullen verheerlijken wat U zijt geweest als vertegenwoordiger uwer politieke gedachte; wat gij als Gouverneur van Oost-Vlaanderen tot het welzijn dezer provincie hebt verwezenlijkt.

Dit woord gaat tot den Confrater, Mr. Karel Weyler, tot den Voorzitter van deze Vlaamsche Conferentie, welke hem zoo nauw aan het harte lag.

Dienaar van het recht, hebben wij U gekend als strijder met open vizier en eerlijke wapens. Diegenen welke zich tot U wendden, mochten een blind vertrouwen hebben. Uw talent, rechtskennis, stonden hen ten dienste; met edelmoedigheid en volle kracht waart gij toegewijd aan al diegenen welke zich tot U richtten.

Deze hoedanigheden, gepaard met onbaatzuchtigheid en probiteit, zetten U op den voorrang, en uwe confraters verkozen U tot het eere-ambt van lid van den Tuchtraad.

Uwe edelmoedigheid stelde, U, ten dienste der confraters, U wijdet U aan breeder beroepsleven, en steunend op uwe Vlaamsche opvoeding, schonkt gij het beste uwer krachten aan de Vlaamsche Conferentie. Toen leefden wij nog in een tijdperk dat er moed en kracht vereischt werd om vooruit te komen voor Vlaamsche Cultuur. U waart onder dezen. U pleitte in het Vlaamsch voor de verschillende rechtscolleges. U dacht toen reeds op de vervlaamsching van het gerecht, waarvoor zoo lange jaren gestreden werd; vervlaamsching die eindelijk, pas sedert eenige dagen, is verwerkelijkt.

De verwezenlijking van dit ideaal, dat u hebt nagestreefd, zal U zeker in uwe laatste dagen hebben getroost.

De ouderen onder ons, herinneren zich nog den luister welke gij aan de Conferentie hebt bijgebracht, toen in 1910 onder uw driejarig voorzitterschap van 1910 tot 1912, onze conferentie haar vijf en twintig jarig bestaan vierde, en onder uw bestuur en beleid het prachtig jubileum-album is uitgegeven, kostbare letterkundige en geschiedkundige bijdrage.

En niet zonder wee, zagen wij U in 1929 uit ons midden verdwijnen, toen U, al uwe krachten wildet wijden aan het gemeenebest, en toen het Zijne Majesteit behaagde U tot het hooge ambt van Gouverneur te benoemen.

Zeker was het een groote eer voor onze conferentie maar wij allen herinneren ons nog het afscheid, het spijt, een rechtschapen confrater, die zich altijd gewetensvol en met liefde aan de conferentie en de balie had toegewijd, te zien vertrekken.

En U zelf, diep ontroerd door deze warme sympathie, spraakt ons in de meest dichterlijke bewoordingen van het bruggetje dat de conferentie met Gent zou verbinden.

Zoete herinnering wanneer, uwe belofte getrouw, U de conferentie zoo gulhartig, zoo gemoedelijk, zoo eenvoudig bij U verzocht. Neen, nooit hebt gij ons vergeten.

U waart een man van goeden wil. Moget U de eeuwige rust genieten.

Dat deze herinneringen een troost wezen voor uwe diepbeproefde gade en geliefde kinderen, aan wie de Vlaamsche Conferentie, in deze hartverscheurende oogenblikken, de eerbiedige uitdrukking biedt van ons innig meegevoelen.

Uw aandenken zullen wij met diepe vereering bewaren.